

**ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
В СИСТЕМІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ
ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ**

Журавльова О.С., НУЦЗУ

НК - Хмиров І.М., доктор наук з держаного управління, доцент НУЦЗУ

Нові умови, з якими зіткнулося з 2019 року все світове суспільство, у тому числі й вітчизняне – українське, пов'язані з оголошенням Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ) пандемії коронавірусу (COVID-19), призвели до повного переходу всіх освітніх організацій нашої країни на дистанційне навчання.

Якщо розглядати стан дистанційного навчання в Україні відповідно до визначення, офіційно прийнятого American Council of Education: Дистанційне навчання - це «.. система й процес, що з'єднують, за розподіленими ресурсами навчання», то можна сказати, що в Україні створені всі умови для розвитку дистанційного навчання.

Справжній поворот до дистанційного навчання відбувся у ході вдосконалення мереж передачі даних і появи мережної технології дистанційного навчання. Тенденції розвитку можна розділити як:

- від текстових Web-Публікацій до мультимедіа Web-Публікацій і створення загальнодоступних відеотек;

- від електронної пошти й чата до тотального (інтерактивному й «за запитом») інтернет - телебачення й відеоконференціям для будь-якого числа учасників.

Сучасна вища освіта може розв'язати багато питань, які виникають у вік інформації: незалежно від віку, місця проживання, соціального або економічного статусу, для кожного громадянина нашої країни за допомогою дистанційного навчання є доступність до вищої освіти, це дає можливість покращити інтелектуальний потенціал нашого населення. Дистанційне навчання значно поліпшує інформаційну культуру сучасних здобувачів вищої освіти [1].

Система дистанційного навчання у навчальних закладах України може мати низку яскравих переваг. Вона може надати можливість пройти повний курс підготовки з обраної дисципліни, не залишаючи місця проживання, забезпечити якісні темпи навчання, які встановлюються відповідно до можливостей здобувача; не залежати від географічного положення та часу; у зв'язку з доступністю освітніх ресурсів є комерційно вигіднішою; допускати одночасну професійну підготовку великої кількості здобувачів, критичної для очної форми навчання; гарантувати рівні права здобуття знань незалежно від місця проживання, соціального статусу та матеріальної забезпеченості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Садковий В.П. Вдосконалення державних механізмів управління якістю вищої освіти України [Електронний ресурс] / В.П. Садковий // Державне будівництво. – 2014. – № 1. – Режим доступу до журн.: <http://kbuara.kharkov.ua>.
2. Хмиров І.М. Державне управління розвитком дистанційної освіти України: методологія, теорія, практика. Монографія. І.М. Хмиров: НУЦЗУ, 2020. – С. 226.